

Ruth Corman

O ROMANȚĂ de TOP

Era anul 1926 când Julia, cu un pas vioi, mergea hotărâtă pe Whitechapel Road, în East End din Londra, căutând numărul 106. Se strângea în brațe de emoție, căci urma să pornească într-o mare aventură. În următoarele câteva zile urma să emigreze mii de kilometri peste Oceanul Atlantic, spre Statele Unite și perspectiva unui viitor în Lumea Nouă.

Înainte de a pleca, însă, avea nevoie de o fotografie de pașaport și în acest scop se afla în acea zi. Cineva îi recomandase să încerce studioul pe care îl căuta.

În cele din urmă a ajuns la un mic magazin cu fotografii expuse în vitrină. Afară, un tânăr se relaxa, sprijinindu-se de ușa studioului său recent deschis. Numele "Boris" era scris deasupra liniei.

"Bună dimineața", a spus ea. Faceți fotografii de pașaport, vă rog?" Tânărul a privit-o admirativ pentru o clipă și i-a răspuns: "Ei bine, de obicei nu le fac, dar în cazul dumneavoastră, domnișoară, voi face o excepție!". Vă rog să intrați". Ea a trecut pragul și, fără să-și dea seama, a făcut un pas care avea să-i schimbe viața pentru totdeauna.

Boris a condus-o în atelierul său și a invitat-o să ia loc. Ea a așteptat cu răbdare, uitându-se la fotografiile care împodobeau pereții, fotografii ale unor cupluri proaspăt căsătorite, fiecare zâmbind fericit în fața aparatului foto în ziua cea mare. Boris, între timp, a reglat lumina și obiectivele aparatului său de fotografiat.

A fost oarecum surprinsă de timpul și grija pe care le-a acordat pentru ceea ce era doar o fotografie de pașaport, dar i-a apreciat profesionalismul și capacitatea de a observa cele mai mici detalii. "Uită-te la aparatul foto în acest fel", a întrebat el, "Și acum din această parte" "Și din nou în acest fel", a continuat el, până când, în cele din urmă, a spus: "Și acum, te rog, vrei să-mi oferi un zâmbet foarte obraznic?".

În cele din urmă, a terminat și a spus: "Fotografiile dvs. vor fi gata mâine", așa că Julia s-a ridicat să plece, i-a dat numele și adresa recepționarului, așa cum i s-a cerut, și s-a întors pe Whitechapel Road, zâmbind în sinea ei la atenția neașteptată pe care o primise din partea acestui tânăr neobișnuit, dar evident talentat. În timp ce ea ieșea din atelierul său, Boris a murmurat în liniște și cu încredere în sine: "Aceasta este fata cu care mă voi căsători".

Și-a continuat cumpărăturile și s-a întors acasă la părinții ei câteva ore mai târziu. La sosire, a constatat cu stupeoare că, în timpul absenței ei, un tânăr le făcuse o vizită neașteptată mamei și tatălui ei. Era Boris. Se prezentase și le spusese: "Am întâlnit-o pe fiica dumneavoastră mai devreme, astăzi, la studioul meu fotografic. Vreau să vă spun că m-am îndrăgostit de ea și că îmi doresc foarte mult să o cunosc mai bine. Dar vreau să vă asigur pe amândoi că intențiile mele sunt serioase". Mama ei a replicat: "Dar nu o cunoști!", la care Boris a răspuns: "Nu am nevoie să o cunosc. M-am hotărât deja".

A doua zi, Julia s-a întors la studio pentru a-și ridica fotografiile pentru pașaport și l-a găsit pe Boris așteptând-o. Acesta i-a dat fotografiile și, în plus, i-a înmănat o mică cutie de bijuterii care conținea un inel cu diamant. Julia a rămas fără cuvinte, în timp ce Boris a continuat: "Vreau să-ți dau acest cadou. Dacă la un moment dat vei dori să mi-l înapoiezi, asta depinde de tine. Știu că vei pleca în America în curând, dar trebuie să-ți spun că sunt foarte interesat de tine ca persoană și că iau foarte în serios perspectiva căsătoriei noastre".

El a continuat: "Sunt în curs de a pune bazele unei afaceri. A început foarte bine și am încredere că va avea succes. Știu că intenționezi să pleci în America și cred că ar trebui să-ți continui planurile. Dacă nu o faci, s-ar putea să regreti mai târziu, dacă te gândești că ai ratat o oportunitate de a călători."

"Îți sugerez să ai o perioadă de probă pentru a te gândi la ceea ce ți-am spus, iar apoi, dacă te hotărăști să te întorci, să o faci peste, să zicem, șase săptămâni. Între timp, mă voi concentra din greu pe dezvoltarea afacerii mele".

Julia a plecat cu capul în nori și, câteva zile mai târziu, a pornit din Southampton spre New York. Cât timp a fost plecată, Boris a bombardat-o în fiecare seară cu telegrame în care o întreba când se va întoarce și, în cele din urmă, s-a întors, după cele șase săptămâni prevăzute. El a întâmpinat-o la coborârea de pe vas la Southampton și, după ce au luat prânzul cu părinții ei, ea a acceptat fără ezitare să se căsătorească cu el.

Ca să-l citez pe Shakespeare, această poveste a fost "o poveste de vis", dar, pe măsură ce îl cunoașteți mai bine pe Boris, vă veți da seama că acesta era obiectul său de activitate - era un furnizor de vise, oferind chiar și celui mai obișnuit cuplu de tineri o ocazie unică în viață, prin intermediul portretelor sale romantice și pline de farmec, de a se simți ca niște "celebrități" și, pentru o scurtă perioadă, de a ocupa scena centrală și de a fi "vedetele" poveștii lor personale în ziua nunții lor.

Boris s-a născut în Polonia în 1900. La vârsta de 18 ani a călătorit la Paris, unde a lucrat timp de doi ani într-un studio fotografic, iar patru ani mai târziu a ajuns la Londra, lucrând inițial ca reprezentant de vânzări,

dar în 1927 a decis să își deschidă propriul studio în East End.

Nunta Juliei și a lui Boris, 4 iunie 1930

Încă din prima zi a fost un succes și, din elegantul său sediu art deco, a transformat evreii din East End pentru a-i face să arate ca niște vedete de la Hollywood ale vremii.

Stilul său era caracterizat de utilizarea de fundaluri dramatice ca decoruri, iar miresele sale erau îmbrăcate în rochii romantice și vapoase, cu buchete somptuoase, în timp ce mirele era îmbrăcat în cele mai noi ținute masculine.

Succesul său a fost atât de mare încât, în fiecare duminică, cuplurile stăteau la coadă pe treptele din fața studioului său, așteptându-și rândul pentru a fi fotografiate.

Cu toate acestea, nu s-a specializat doar în fotografia de nuntă, ci și în alte întâlniri de familie și prieteni și, în special, în fotografii frumoase cu copii.

Ca să-l citez pe Shakespeare, această poveste a fost "o poveste de vis", dar, pe măsură ce îl cunoașteți mai bine pe Boris, vă veți da seama că acesta era obiectul său de activitate - era un furnizor de vise, oferind chiar și celui mai obișnuit cuplu de tineri o ocazie unică în viață, prin intermediul portretelor sale romantice și pline de farmec, de a se simți ca niște "celebrități" și, pentru o scurtă perioadă, de a ocupa scena centrală și de a fi "vedetele" poveștii lor personale în ziua nunții lor.

Boris s-a născut în Polonia în 1900. La vârsta de 18 ani a călătorit la Paris, unde a lucrat timp de doi ani într-un studio fotografic, iar patru ani mai târziu a ajuns la Londra, lucrând inițial ca reprezentant de vânzări, dar în 1927 a decis să își deschidă propriul studio în East End.

Încă din prima zi a fost un succes și, din elegantul său sediu art deco, a transformat evreii din East End pentru a-i face să arate ca niște vedete de la Hollywood ale vremii.

Stilul său era caracterizat de utilizarea de fundaluri dramatice ca decoruri, iar miresele sale erau îmbrăcate în rochii romantice și vapoase, cu buchete somptuoase, în timp ce mirele era îmbrăcat în cele mai noi ținute masculine.

Succesul său a fost atât de mare încât, în fiecare duminică, cuplurile stăteau la coadă pe treptele din fața studioului său, așteptându-și rândul pentru a fi fotografiate.

Cu toate acestea, nu s-a specializat doar în fotografia de nuntă, ci și în alte întâlniri de familie și prieteni și, în special, în fotografii frumoase cu copii.

ultimii ani de viață, urban și frumos
îmbrăcat, bineînțele!

Molly și Joe Corman, 1933

Am început această poveste cu mulți ani în urmă, dar din anumite motive nu am terminat-o niciodată, până când, destul de recent, s-a întâmplat ceva. În timp ce sortam o mulțime de documente care au aparținut regretatului meu soț, Charles, am dat peste o fotografie a părinților săi, Molly și Joe. Pe Molly am cunoscut-o și mi-o amintesc foarte bine - era un personaj memorabil - o femeie de afaceri puternică și de succes, dar nu am avut niciodată ocazia să-l cunosc pe tatăl lui Charles, Joe, care, din păcate, a murit în 1961, când Charles avea 20 de ani.

Bineînțele că nu m-am putut hotărî să arunc această fotografie și, văzând semnătura lui Boris în partea dreaptă jos, aceasta a devenit impulsul care m-a făcut să pornesc într-o nouă călătorie fascinantă, învățând despre o lume despre care nu știam nimic până atunci... Mi-a făcut o deosebită plăcere să-l întâlnesc pe Boris și sper că și dumneavoastră! - Mai jos îl puteți vedea în

Singurul și unicul "Boris"

Editura SAGA & Jurnalul Israelian, sunt dedicate promovării artelor și a culturii în spațiul de limbă română. Publicăm zilnic jurnalistică, recenzii, analize, invitații la evenimente culturale actuale. Reportaje la zi.

Traducem din trei limbi și tipărim cărți în Ro, la Amazon.com și Israel.

Vizitați <https://www.jurnal-israelian.com>

Editura SAGA